

Arrestnummer <i>C 1 1264 / 2022</i>
Repertoriumnummer <i>2022/ 3265</i>
Datum van uitspraak 7 oktober 2022
Notitienunder griffie
Notitienunder parket-generaal 2021/PGG/2068 2021/VJ11/994

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2021/PGG/2068 - 2021/VJ11/994

Not.nr. GE.66.97.000489/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. RRN
geboren te op
wonende te
- beklagde -

2. nr. (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning met verzwarende omstandigheden

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk:

in het gebouw gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van de ondernemingsnummer
net maatschappelijke zetel te

meer bepaald acht kamers te hebben omgevormd tot vijf studio's en drie appartementen (art. 4.1.1., 3°, 6°, 9° en 12°, 4.2.1., 1°, c), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

met de omstandigheid dat het in artikel 6.1.1., eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als patrimoniumvennootschap
(art. 6.1.1., tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te in de periode van 1 februari 2015 tot 1 oktober 2015
door de

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 22 juni 2021 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor het hierboven omschreven en*
*bewezen verklaarde telastlegging tot een **geldboete van 90.000 euro**, zijnde 15.000 euro*
vermeerderd met 50 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt *voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde*
telastlegging tot een *zijnde 15.000 euro vermeerderd met 50*
opdecimen.

KOSTEN EN BIJDAGEN

Veroordeelt *en* *elk tot betaling van*
*de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan*
de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hen elk tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische
tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hen elk tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken
van 50 euro.

Veroordeelt en hoofdelijk tot de
gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 341,00 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 juli 2021 door de beklaagde tegen "alle beschikkingen van het vonnis";
- 19 juli 2021 door de tegen "alle beschikkingen van het vonnis";
- 20 juli 2021 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 19 juli 2021 door de advocaat van de beklaagde
- 19 juli 2021 door de advocaat van de lasthebber *ad hoc* van de
- 20 juli 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 4 maart 2022 (inleidingszitting) legde dit hof, zelfde kamer, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 17 juni 2022.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 17 juni 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- de in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester meester
als advocaat van de lasthebber
beiden advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

2.1 Alle verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 22 juni 2021 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm.

Ook de verzoekschriften of grievenformulieren met de grieven tegen het vonnis zijn eveneens tijdig.

2.2 De advocaat van de beklagde bepaalde in het grievenformulier nauwkeurig welke grieven deze beklagde inbrengt tegen het vonnis, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld en de straf. In de rubriek “*Andere*” stelt hij dat hij meent dat de dagvaarding onontvankelijk is (reden: overschrijding van de termijn van artikel 6.2.13, § 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en wegens het ontbreken van het meebetekend voorafgaand advies van de Hoge Raad).

De (advocaat van de) lasthebber *ad hoc* van de kruiste in het grievenformulier de rubrieken “*Procedure*”, “*Schuld*” en “*Straf*” aan. In de laatste twee rubrieken verduidelijkte hij dat de niet opzettelijk handelde en dat moet beoordeeld worden wie van beide beklagden de zwaarste fout heeft begaan. Ook zou de eerste rechter onvoldoende rekening hebben gehouden met de overschrijding van de redelijke termijn. Deze grieven zijn nauwkeurig. Dit is niet het geval voor de procedure-grief, aangezien de lasthebber *ad hoc* niet verduidelijkt door welke procedurebeslissing van de eerste rechter de is gegriefd. De onnauwkeurigheid van deze grief doet geen afbreuk aan de ontvankelijkheid van het hoger beroep van deze beklagde.

Het openbaar ministerie duidde in het ten aanzien van beide beklagden samen ingediende grievenformulier aan dat het meent dat de door de eerste rechter opgelegde straffen te laag zijn. Dit is een nauwkeurige grief.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklagden en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De dagvaarding werd op 8 januari 2021 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid (ref. , overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De dagvaarding werd eveneens ingeschreven in het vergunningenregister van

De strafvordering is ontvankelijk.

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis oordeelkundig samen als volgt:

*“4. De tweede beklagde is eigenaar van een gebouw aan
De eerste beklagde is de afgevaardigd bestuurder van de tweede beklagde.*

*Het perceel ligt volgens het gewestplan (K.B. 14 september 1977) in
woongebied met cultureel, historische en/of esthetische waarde.*

Het gebouw op _____ is gelegen in het beschermd stadsgezicht: de groepering van monumenten en onroerende goederen gelegen bij en in de omgeving van _____ (MB van 25 maart 1996) en grenst aan een beschermd monument (_____ (MB van 25 maart 1996).

5. Op 20 mei 2016 stelde een controleur van de Dienst Toezicht Wonen, Bouwen en Milieu van _____ een proces-verbaal op wegens het wederrechtelijk omvormen van 8 kamers tot 5 studio's en 3 appartementen.

Op 5 april 2011 was reeds een proces-verbaal opgesteld voor het wederrechtelijk omvormen van een meergezinswoning. Er werd een regularisatievergunning verleend op 23 december 2015 voor de renovatie van een kamerwoning. Volgens deze vergunning zouden er 16 woonentiteiten in het pand ingericht worden, namelijk 13 kamers en 3 studio's.

De controleur stelde echter vast dat 8 kamers tot 3 appartementen en 5 studio's zijn omgevormd door op 7 kamers een wc bij te plaatsen en op 3 kamers scheidingswanden bij te plaatsen om aparte slaapkamers te creëren. De gemeenschappelijke badkamer met wc, gelegen achteraan links op het gelijkvloers werd samengevoegd met de aanpalende kamer 3 door het sas niet te voorzien. Hierdoor is deze kamer als een studio te beschouwen. Een gemeenschappelijke wc op de tweede verdieping werd niet voorzien.

De bedoeling was om meer comfort te geven aan de huurders.

6. Op 5 september 2016 werd de eerste beklagde verhoord en verklaarde:

'Ik ben afgevaardigd bestuurder van _____ met maatschappelijke zetel gelegen te _____ en ben gemachtigd te spreken in naam ervan. _____ heeft de opdracht gegeven om de werken uit te voeren. _____ is de eigenaar van de gronden waarop de werken werden uitgevoerd.

Wij beschikken over een patrimoniumvennootschap. Dit betreffen ongeveer 8 panden welke ik verhuur aan studenten. Deze goederen zijn dus verhuurd. Ik heb geen idee van de opbrengst ervan.

De werken zijn naar ik mij herinner begonnen in februari 2015 en dit tot eind september 2015.

Er werd een architect aangesteld voor de werken. Dit betreft _____ Zijn juist adres weet ik niet. Bij vragen ging ik steeds bij hem ten rade.

De aannemer welke de werken uitvoerde betreft _____

Er werd door mijn architect een nieuw plan ingediend. Dit werd goedgekeurd door Dienst Toezicht Wonen, Bouwen en Milieu, ik overhandig hierbij aan jullie diensten een kopie van het conformiteitsattest.'

7. De procureur des Konings moest talrijke malen aandringen bij het _____ om een herstellvordering mee te delen. Pas na 2,5 jaar maakte _____ een herstellvordering over.

Op 18 maart 2021 bevestigde de controleur van de Dienst Toezicht Wonen, Bouwen en Milieu dat het herstel werd uitgevoerd en dat hun dossier werd afgesloten."

5. Anders dan aanvoert in conclusies, is de dagvaarding niet onontvankelijk. Evenmin is dit het geval voor de strafvordering. De dagvaarding is overigens niet meer dan de akte waarmee de strafvordering aanhangig wordt gemaakt. De beklaagde verwijst naar artikel 6.2.13 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze bepaling, ingevoerd door artikel 50 Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, voorziet in een termijn van 180 dagen vanaf de ontvangst van het proces-verbaal met vaststellingen waarbinnen het openbaar ministerie moet beslissen of men het misdrijf strafrechtelijk zal vervolgen. Deze bepaling is slechts in werking getreden op 1 maart 2018 (artikel 51 Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening van 9 februari 2018, *BS* 28 februari 2018), terwijl het proces-verbaal van vaststellingen in deze zaak dateert van 20 mei 2016. Ze was dus nog niet van toepassing op het ogenblik van het opmaken van dit proces-verbaal. Bovendien leidt het niet nemen van een beslissing binnen de gestelde termijn niet tot de niet ontvankelijkheid van de strafvordering, laat staan van de dagvaarding. Het niet tijdig nemen van een beslissing heeft enkel tot gevolg dat geen bestuurlijke geldboete meer kan worden opgelegd (art. 6.2.13., § 3, tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

De beklaagde leidt verder uit artikel 12 van het Handhavingsbesluit verkeerdelijk af dat de dagvaarding onontvankelijk zou zijn, omdat het voorafgaand advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering niet met de dagvaarding werd mee betekend. Deze bepaling schrijft niet voor dat het advies van de Hoge Raad samen met de dagvaarding die de zaak aanhangig maakt bij de rechtbank moet worden betekend aan de beklaagde. Ze voorziet enkel dat het voorafgaand advies moet worden gevoegd bij de herstellvordering, zoals die wordt overgemaakt aan en ingeleid bij het openbaar ministerie (zie ook art. 6.3.1., § 3, eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). De gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur voldeed aan deze voorwaarde (zie p. 64 strafdossier). Bovendien zou het niet naleven van deze voorwaarde hoogstens de niet ontvankelijkheid van de herstellvordering tot gevolg kunnen hebben, maar niet van de strafvordering, laat staan van de dagvaarding.

Daarbij komt nog dat de herstellvordering zonder voorwerp is geworden doordat de beklaagden de herstelmaatregel uitvoerden, nog voordat de eerste rechter de grond van de zaak behandelde. De advocaat van herstellvorderende overheid bevestigde dit uitdrukkelijk aan de eerste rechter per brief van 23 maart 2021 (stuk 12, kapt rechtspleging in eerste aanleg).

voert in conclusies verder nog aan dat ze geen melding heeft ontvangen van de herstellvordering, zoals voorgeschreven door artikel 13 Handhavingsbesluit. Het advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering zou onwettig zijn en ook de herstellvordering zelf zou onwettig zijn. Nu de herstellvordering hoe dan ook zonder voorwerp is, moet het hof deze argumenten van de beklaagde niet beantwoorden. Bovendien heeft een eventuele onwettigheid of niet ontvankelijkheid van de herstellvordering niet de onontvankelijkheid van de strafvordering tot gevolg. Dat de

herstelmaatregel een bijzondere maatregel is van burgerlijke aard die onder de strafvordering valt, verandert daar niets aan.

6. De vaststellingen van de stedenbouwkundig inspecteur, zoals vervat in het proces-verbaal van 20 mei 2016, laten geen twijfel bestaan over de schuld van de beklaagden aan de enige telastlegging.

is afgevaardigd bestuurder van de Zij gaf in naam van de vennootschap opdracht voor de werken en stond in voor de uitvoering en opvolging ervan.

De beklaagden pleegden de feiten met opzet, meer bepaald wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt. Dat ze te goeder trouw waren en op 29 juni 2016 van een conformiteitsattest ontvingen voor alle studio's en kamers in het gebouw, doet hieraan niets af. Een dergelijk attest houdt niet de bevestiging in dat het gebouw vrij is van inbreuken op de wetgeving inzake ruimtelijke ordening.

7. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

was de (gedelegeerd) bestuurder van de een patrimoniumvennootschap. Ze had de algemene leiding over de bedrijfsvoering van deze vennootschap en beslissingsbevoegdheid, in het bijzonder over de naleving van de regels inzake ruimtelijke ordening.

Binnen de rechtspersoon was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de verplichtingen, opgelegd door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersonen is.

De voor de beklaagden bewezen verklaarde misdrijven werden wetens en willens gepleegd. De decumulregeling is dus niet van toepassing.

8. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

Tijdens de incriminatieperiode was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet 25 april 2014, *BS* 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch aan de strafbaarheid bij inbreuk op de vergunningsplicht.

De handelingen vermeld onder de enige telastlegging zijn ook sinds 1 maart 2018 nog steeds ononderbroken vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 1°, c) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, eerste lid, 1° en tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° en tweede lid van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro. Zo de verzwarende omstandigheid van artikel 6.2.1., tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing is, bedraagt de minimumgevangenisstraf vijftien dagen en de minimumgeldboete 2.000 euro. Voor een rechtspersoon is de straf een geldboete van minimum 500 euro (artikel 6.2.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) dan wel 2.000 euro (artikel 6.2.1, tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) tot 800.000 euro.

9. De beklaagden stoorden zich niet aan de vergunningsvoorwaarden en vormden acht kamers om tot vijf studio's en drie appartementen, zonder rekening te houden met de hen opgelegde verplichtingen, ingegeven door een goede ruimtelijke ordening. Het is ongeloofwaardig dat dit hen geen economisch voordeel opleverde en dat ze het misdrijf pleegden enkel omwille van het comfort van de studenten-huurders. Dat conformiteitsattesten afleverde, is geen omstandigheid die een mildere straf rechtvaardigt.

Nu de beklaagden professioneel actief zijn in de onroerendgoedsector, is ook de verzwarende omstandigheid van artikel 6.2.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing.

Beide beklaagden hebben nog een gunstig strafrechtelijk verleden. werd
slechts een keer veroordeeld door de politierechtbank voor een verkeersmisdrijf, de
werd nog nooit eerder veroordeeld.

In het voordeel van de beklaagden houdt het hof er rekening mee dat de beklaagden de onwettige toestand herstelden.

Terecht werpen beide beklaagden op dat de redelijke termijn in deze zaak is overschreden.
werd verhoord op 5 september 2016. Daarna gebeurde er niets meer in
het onderzoek. Ondanks tal van aanmaningen door het openbaar ministerie, duurde het tot
22 april 2020 vooraleer de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering
overmaakte. De beklaagden werden gedagvaard voor de correctionele rechtbank op 8
december 2020.

Hieruit blijkt dat het dossier een lange periode van stilstand heeft gekend, die niet aan de
beklaagden te wijten is. De beklaagden roepen dan ook terecht in dat de behandeling van de
zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in
artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de
fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (BS, 19 augustus 1955,
err. BS, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten
en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag), is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof moet verbinden aan deze
vaststelling.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van
de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij
eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn
dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand
rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn
om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de
feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van
de beklaagde niet zijn aangetast. De impact van de overschrijding van de redelijke termijn
heeft alleen betrekking op de straftoemeting. De vastgestelde overschrijding van de
redelijke termijn heeft niet tot gevolg dat de strafvordering onontvankelijk is.

De ernst van de feiten rechtvaardigt dat het hof de beklaagden nog steeds veroordeelt tot een straf.

Zo de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, zou het hof hebben veroordeeld tot een geldboete van 3.000 euro en de tot een geldboete van 4.000 euro. Nu de redelijke termijn wel is overschreden en rekening houdend met alle andere, hiervoor geschetste omstandigheden, legt het hof een geldboete op van 750 euro en de een geldboete van 1.000 euro.

Deze geldboete heeft niet de sociale declassering van tot gevolg en belemmert evenmin haar sociale reclassering. Het hof gaat daarom niet in op haar ondergeschikte vraag om haar de gunst van de opschorting te verlenen. Ook op de vraag van de beide beklaagden om de geldboete met uitstel op te leggen gaat het hof niet in. Deze gunst zou in het geval van de beklaagden aan de straf elk ontradend karakter ontnemen.

Nu de bewezen feiten dateren van voor 1 januari 2017, verhoogt het hof de geldboete telkens met 50 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf spoort voldoende aan tot het betalen van de geldboete.

10. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

11. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de burgerlijke belangen aan te houden, met toepassing van artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering;
- 211 Wetboek van Strafvordering;
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de enige telastlegging en veroordeelt haar hiervoor tot een geldboete van 750 euro, vermeerderd met 50 deciem en zo gebracht op 4.500 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verklaart de _____ schuldig aan de enige telastlegging en veroordeelt haar hiervoor tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met 50 deciem en zo gebracht op 6.000 euro;

veroordeelt de beklaagden _____ en de _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en de _____ elk tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagder _____ en de _____ elk tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden _____ en de _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 341,00 euro in eerste aanleg en op 183,83 euro in beroep.

Kosten eerste aanleg: **€ 341,00**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. 1e bekl.:	€ 27,56
Dagv. 2 ^e bekl.:	€ 27,56

€ 167,12

+ 10 % : € 16,71

Totaal : **€ 183,83**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren en in openbare rechtszitting van **7 oktober 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier